

._**._

AUTE DE 8 DE NOVEMBRE DE 2002

I.- RESULTANT: que el Tribunal de Corts dictà sentència en data 10 de desembre de 2001 amb la següent part dispositiva :

"Fallem : que hem de condemnar i condemnem Maria Esperança C.U. com a responsable en concepte d'autora del delictes major de blanqueig de diners procedent del tràfic de drogues, tipificat als articles 145, 146, 147 del Codi Penal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal a la pena de 4 anys de presó ferma, multa de 25 milions de pessetes (150.253,03 €) expulsió definitiva del Principat així com al pagament de les despeses processals causades.

II.- RESULTANT: que en data 23 de setembre de 2002, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia dictà sentència desestimant el recurs d'apel·lació interposat per Maria Esperança C.U. i condemnant la recurrent al pagament de les despeses processals causades pel recurs.

III.- RESULTANT: que contra l'esmentada sentència presenta Maria Esperança C.U. una sol·licitud de nul·litat d'actuacions, per aplicació de l'apartat 3 de l'art. 18 bis de la Llei de Modificació de la Llei Transitòria de Procediments Judicials de 22 d'abril de 1999. Invoca lesió del dret a la presumpció d'innocència i desenvolupa la següent argumentació :

- La sentència enuncia que l'element moral del delictes de blanqueig de diners pot residir, no solament en el coneixement per l'autor de l'origen dels fons, sinó també en la impossibilitat d'ignorar aquest origen il·lícit i substitueix així la necessitat d'aportar la prova del coneixement de l'origen dels fons, aquella de provar que l'acusat no podia ignorar-la.

- Els indicis retinguts per la Sentència per desvirtuar la presumpció d'innocència no són suficients.

- La sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona de data 22 de desembre de 1993 no pot ser un indicatiu de la necessarietat del coneixement de les activitats presumptament delictives de l'espòs de Maria Esperança C.U.

- La utilització del circuit financer andorrà per part del ara difunt Abel R. per legalitzar fons no pot ser un indicatiu tampoc del necessari coneixement, en la mesura que Maria Esperança C.U. no prenia part en cap de les activitats del seu espòs. Les obertures dels 3 comptes corrents, i la seva participació en la societat SOMTRES S.A. no han estat realitzades de la seva pròpia iniciativa, sinó, en esposa sotmesa, conforme a les instruccions del seu cònjuge.

- la sola qualitat d'esposa no constitueix un indicatiu del coneixement necessari, per Maria Esperança C.U. de les activitats il·lícites del seu marit, ja que els cònjuges no residien junts des d'alguns anys des de la detenció del seu espòs a Barcelona, i que no es pot afirmar que un cònjuge coneix necessàriament totes les activitats de la seva parella.

- Els informes detallats que obren en el sumari no van ser objecte d'examen ni de verificació en l'acte del judici oral, ja que no foren demanats per la defensa ni pel Ministeri Fiscal i no se'ls pot atorgar cap eficàcia probatòria.

- L'examen dels moviments de comptes bancaris comuns o personal de la processada hauria pogut permetre provar, si la prova documental del registre havia estat admesa, que les transferències de fons provenien d'operacions de compra-venda immobiliàries, o eren generades pels beneficis del mini casino de Jocs obert per l'espòs a Os de Civís.

Demanant en conclusió l'anul·lació de la sentència i la seva absolució.

IV.- RESULTANT: que el Ministeri Fiscal demana la desestimació de l'incident de nul·litat, fen observar que aquest ha de ser fonamentat sobre una vulneració al dret fonamental de la jurisdicció, que tingui un abast d'ordre constitucional i que el dret a la jurisdicció no comporta el dret a l'obtenció d'un pronunciament favorable a les pretensions de les parts.

I.- CONSIDERANT: que el procediment previst a l'art. 18 bis 3a línia de la Llei de Modificació de la Llei Transitòria de Procediments Judicials té per finalitat garantir el respecte pel jutge, del dret fonamental a la jurisdicció, dret reconegut a l'art. 10 de la Constitució, que inclou aquell d'obtenir una decisió fonamentada en Dret i un procés degut, substanciat per un tribunal imparcial. Que l'art. 18 bis precitat no té com a objectiu organitzar un tercer grau de jurisdicció, o un recurs de Cassació ,

que el dret a la jurisdicció reconegut a tots els ciutadans, no és en cap cas el dret a obtenir una decisió jurisdiccional conforme amb les seves pretensions.

II.- CONSIDERANT: que en aquest cas la demandant en l'incident de nul·litat no al·lega la lesió dels drets reconeguts per l'art. 10 de la Constitució, sinó que es limita a impugnar, com ja ho ha fet en el marc del recurs d'apel·lació, l'apreciació, per la jurisdicció, dels elements de prova existents en el sumari, que l'incident de nul·litat, fonamentat en aquests motius ha de ser rebutjat. De tota manera sembla útil precisar que la definició donada per la sentència de l'element moral del delictes major de blanqueig de diners, no té per efecte d'invertir la càrrega de la prova, sinó que tan sols vol significar que la prova directa d'un element purament psicològic és impossible d'aportar, fora de la hipòtesi (raríssima) d'una confessió del processat, i que des d'aquest moment la coneixença d'un fet, o la seva "impossible ignorància" poden ser establerts mitjançant la prova indiciària.

Vist la legislació vigent,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

A C O R D A

1.- Desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions interposat per la representació lletrada de Maria Esperança C.U., amb la imposició de les costes processals causades pel recurs.

2.- Notificar la present resolució a les parts interessades i comunicar-ho al Tribunal de Corts als efectes oportuns.

Així ho acorden manen i signen els Magistrats de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, de tot el que en dono fe.